

Muzyka instrumentalna kameralna

Inaczej: kameralistyka, obejmuje utwory na mały zespół wykonawców od dwóch do kilkunastu osób

Muzyka kameralna początkowo przeznaczona była do wykonywania w małych pomieszczeniach, np. na dworach czy w pałacach. Termin ten przyjął swe obecne znaczenie w XVIII wieku, wraz z coraz większym rozwojem muzyki symfonicznej.

Utwory kameralne przeznaczone są na więcej niż jeden instrument. Każdy z nich wykonuje odrębną partię (czyli stosowany jest w pojedynczej obsadzie) – w odróżnieniu od obsady zwielokrotnionej (czyli np. stosowania dwunastu par skrzypiec w orkiestrze symfonicznej). Istnieje wiele odmian muzyki kameralnej, z których podstawową jest dzieło na instrument solowy z akompaniamentem fortepianu, np. na [skrzypce](#) i [fortepian](#).

Utwory przeznaczone na dwa lub więcej instrumentów nazywane są stosownie do liczby wykonawców – dwóch to duet, trzech – [trio](#), czterech – [kwartet](#), pięciu – [kwintet](#) itd. (sekstet, septet, oktety, nonet). Do takiej nazwy w zależności od rodzaju użytych instrumentów dodawane są dodatkowe określenia.

Jeśli użyte są tylko instrumenty smyczkowe – jest to np. trio smyczkowe (skrzypce, [altówka](#), [wiolonczela](#)), kwartet smyczkowy (skrzypce I, II, altówka, wiolonczela), jeśli użyte są instrumenty dęte – np. kwintet dęty. Gdy w obsadzie znajduje się fortepian, utwór taki określa się mianem np. tria fortepianowego (fortepian, skrzypce i wiolonczela) czy kwintetu fortepianowego (fortepian, dwoje skrzypiec, altówka, wiolonczela). Sekstety, septety, oktety i nonety są rzadsze i mogą być przeznaczone w zasadzie na dowolną kombinację sześciu, siedmiu, ośmiu i dziewięciu instrumentów. A większe grupy wykonawców tworzą orkiestry kameralne.